

Kázání: 114. Neděle vzkříšení

„Neděste se! Neděste se, Ježíš byl vzkříšen, už v hrobě není. Jde před vámi..“ Už to začalo, nová etapa tohoto světa, Boží království, je skutečností. To je ten „počátek evangelia Ježíše Krista“.

Kázání

Neděle vzkříšení

1. čtení: Izajáš 25, 6 – 9

6 Hospodin zástupů připraví na této hoře všem národům hostinu tučnou, hostinu s vyzrálým vínem, jídla tučná s morkem, víno vyzrálé a přečištěné.

7 Na této hoře odstraní závoj, který zahaluje všechny národy, přikrývku, která přikrývá všechny pronárody.

8 Panovník Hospodin provždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře, sejme potupu svého lidu z celé země; tak promluvil Hospodin.

9 V onen den se bude říkat: „Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil.“

2. čtení: Marek 16, 1 – 8

1 Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat.

2 Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu.

3 Říkaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“

4 Ale když vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký.

5 Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se.

6 Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položili.

7 Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: „Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.““

8 Ženy vyšly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály.

Sestry a bratři,

evangelista Marek byl rozhodně spisovatelský talent. Měl smysl pro dramatický spád příběhu a tak se jeho podání o Ježíšově životě, smrti a vzkříšení dá přečít doslova jedním dechem. Autorův záměr je patrný hned z nadpisu jeho útlé knihy:

„Počátek evangelia Ježíše Krista“.

Marek si dal za úkol popsat, jak to začalo. Co začalo? Evangelium Ježíše Krista. Zvláštní titulek. Člověk by spíš čekal, že na začátku knihy bude uvedeno třeba „O životě a díle Ježíše Krista.“ Ale tomu jakoby se Marek bránil. Nechce být suchým historikem, který z dochovaných zpráv a pamětí sestaví Ježíšův životopis. Dokonce schválně nenapíše všechno, co by napsat mohl.

Poslední kapitola a s ní celý spisek končí hodně podivně:

„Ženy vyšly a utekly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. Nikomu nic neřekly, neboť se bály.“

Takhle se přece vyprávění nekončí! Namísto happy endu děs a hrůza.

V našich biblích máme sice na konci poslední kapitoly ještě jeden odstavec, který jako správný šťastný konec vypadá, ale ten Marek nenapsal.

V nejstarších dochovaných rukopisech Markova evangelia ze 4. století tenhle poslední odstavec chybí. Musel ho tam přidat některý z dávných opisovačů Písma.

Jak tak přepisoval ze starého sešlého svitku na nový, prostě mu to nedalo. Takhle přece nemůže evangelium končit! „A ženy nikomu nic neřekly, neboť se bály.“

A tak opisovač sestavil nový konec podle evangelia Matoušova a Lukášova, a také tak trochu podle sebe. V dodatku se Ježíš nakonec učedníkům zjeví a vyšle je kázat evangelium všemu stvoření a navíc jim ještě udělí zvláštní zázračné schopnosti.

No konečně! Takhle vypadá správný happy end, takhle má končit pořádná kniha! Posluchači a čtenáři byli spokojeni a tak máme opisovačův dodatek ve svých Biblích dodnes. Ale Marek ho nenapsal. Na tom se dnes shodnou prakticky všichni teologové.

Jenže co potom s tím podivným skutečným koncem? Proč Marek uzavírá svou knížku zmínkou o vystrašených ženách?

Tady se teologové dělí na dva nesmiřitelné tábory. První skupina tvrdí, že Marek tam konec původně měl, ale jak se tak evangelium v církvích pořád dokola četlo, svitek namáhání nevydržel a poslední část se odtrhla, odpadla, prostě se ztratila.

A nebo měl Marek konec ve své hlavě, ale už ho nestihnul dopsat. Třeba mu došel inkoust nebo svitek a mezitím do domu vtrhla římská policie nebo prostě těsně před dokončením zemřel. Kdo ví, možné to je, stát se může leccos.

A co říká druhá skupina teologů? Ti naopak tvrdí, že Marek skončil svou knihu zmínkou o vystrašených ženách záměrně. Že tím chtěl něco říct. Že chtěl své čtenáře a posluchače vyprovokovat k tomu, aby si závěr nějak sami domysleli.

Nasvědčoval by tomu i samotný nadpis celé knihy: „Počátek evangelia Ježíše Krista“. Marek záměrně nechce vyprávět příběh od začátku do konce. Naopak. Jeho spisek má být jenom začátkem, jak to bylo dál už je na nás. Máme se stát spoluautory.

Už víte, sestry a bratři, že je mi bližší právě druhý pohled. Ostatně, ten, kdo má rád, když je na konci knihy nebo filmu jasná pointa, srozumitelné rozuzlení a přesvědčivý závěr, může být spokojen s dodatkem, který k Markovu evangeliu přidal neznámý opisovatel. Nic proti ničemu.

Ale ten, kdo miluje čtení mezi řádky, kdo se rád nechává vyrušit z běžného způsobu uvažování, kdo si je ochoten pustit příběh o Ježíši Kristu takřkajíc na tělo, ten je za podivné ukončení Markova evangelia vlastně rád.

Tuší, že to je autorova provokace. Marek nás chce vyprovokovat k zaujetí osobního postoje.

Tahle červená nit se táhne celým spisem. Čekali bychom, že učedníci kolem Ježíše budou svému Mistru nejlépe rozumět. Kdepak, ani náhodou. Při putování po Galileji, kde to všechno začalo, ani v Jeruzalémě, pořád nic nechápou. Dokonce ani když jim Mistr třikrát naznačí, jaký má úkol a co ho

čeká, vykládají si to po svém, těší se na politický převrat a na ministerská křesla.

To takový démon, kterého Ježíš vyžene z posedlého člověka, ten má jasno: „Co je ti do nás, Ježíši? Přišel jsi nás zničit? Víme co jsi zač, že přicházíš od Boha!“

A nebo třeba římský setník, co držel stráž u Ježíšova kříže: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“

Největší odpůrci Hospodina to vědí, ale ti, kteří už dávno měli pochopit, stále nic nechápou. Už dávno měli mít jasno, že Bůh prostřednictvím Ježíše právě zahajuje úplně novou etapu světa, kdy se všichni démoni musejí začít obávat o své živobytí, všichni nadutci, diktátoři a prospěcháři o svá koryta, všichni co jsou nespravedliví, bez soucitu a bez lásky o své výhody.

Ano, je to převrat, ale ne takový, jak si učedníci představovali. Se zlem se nemůže bojovat stejnými prostředky, jaké samo používá. Ocitli bychom se rázem na stejné straně barikády.

Ježíš ukazuje cestu. Jediný skutečně účinný způsob, jak se zlu postavit, je zůstat na Boží straně, na straně milosrdenství, smíření a pokoje, třeba i za cenu osobní oběti. Proto také skončil Syn Boží na kříži, proto byl pohřben a proto jej Bůh vzkřísil znovu k životu.

A stejně tak křísí ke skutečnému, věčnému životu každého, kdo se Kristem nechá inspirovat.

Marek své čtenáře nenechává na pochybách, že už to začalo, nová etapa tohoto světa, Boží království, je skutečností. To je ten „počátek evangelia Ježíše Krista“, o němž chce Marek podat zprávu.

Evangelium znamená česky „radostná zpráva“. Spolu s Markem se ocitáme na samém začátku radostné zprávy, kterou nám přinesl a svým životem, smrtí a vzkříšením stvrdil Ježíš Kristus.

Tímhle příběhem to všechno začalo. Proto je konec spisu otevřený. Evangelista Marek své posluchače tenkrát, stejně jako nás dnes, zve, abychom se přidali. Abychom překonali nepochopení toho, oč tu běží. Zve nás, abychom překonali strach, děs a hrůzu, která nás jímá při pohledu do prázdných hrobů nesplněných přání a nadějí.

„Neděste se!“ říká mladík v bílém ženám u prázdného hrobu. „Neděste se, Ježíš byl vzkříšen, už v hrobě není. Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.“

Lépe přeložena by druhá věta měla znít: „Jde před vámi **v Galileji**, tam mu **porozumíte**.“ Podobný výraz se tenkrát používal třeba pro vojevůdce, který vede vojsko, nebo pro pastýře, který vede stádo ovcí. Slovo, které česky znamená „vidět“ nebo „spatřit“ se dá stejně dobře přeložit právě jako „porozumět“.

Ježíšovi učedníci a učednice se mají vrátit tam, kde to všechno začalo, domů, do Galileje. Mistr nám chce být nablízku právě tam, kde jsme doma. Ne na nějakých svatých místech speciálně oddělených k setkávání s Bohem.

Nová etapa světa už začala, svět už není, co býval. Evangelium převrací naruby zažité způsoby uvažování i staleté pořádky. První jsou poslední a poslední jsou první. Démoni hudrují ale co naplat, musejí se klidit.

Zjistíme to ale jen a pouze tehdy, když se přestaneme děsit a bát, když v té naší Galileji vyhledáme vzkříšeného Krista a zařadíme se do jeho stáda. Pak nám to všechno tak nějak docvakne. Spatříme a porozumíme.

Amen

PeČ

SPCH 1. 4. 2018

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)